

Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam

Beschikking van 15 maart 2005 als bedoeld in artikel 43 van de Gerechtsdeurwaarderswet inzake de klacht met zaaknummer 270.2003 van:

[ ],
wonende te [ ],
klager,

tegen:

[ ],
gerechtsdeurwaarder te [ ],
beklaagde.

Verloop van de procedure

Bij brief van 3 september 2003 heeft klager een klacht ingediend tegen beklaagde, hierna de gerechtsdeurwaarder.

Bij brief van 28 oktober 2003 heeft de gerechtsdeurwaarder op de klacht gereageerd.

De klacht is behandeld ter openbare zitting van 1 februari 2005, alwaar klager en de gerechtsdeurwaarder zijn verschenen.

Van de behandeling ter zitting is afzonderlijk proces-verbaal opgemaakt.

De uitspraak is bepaald op 15 maart 2005.

Gronden van de beslissing

1. De feiten

Uitgegaan wordt van de volgende feiten en omstandigheden:

- a) Op verzoek van de ex-echtgenote van klager zijn door de gerechtsdeurwaarder en op verzoek van de gerechtsdeurwaarder door een andere gerechtsdeurwaarder executoriale derdebeslagen ten laste van klager gelegd onder de Sociale Verzekeringsbank te [ ] en de Stichting Pensioenfonds ABP te Heerlen. In beide gevallen is daarbij geen beslagvrije voet vastgesteld.
- b) Klager heeft tegen de ex-echtgenote een vordering in kort geding ingesteld tot opheffing van de beslagen. Ter zitting is tussen partijen een regeling getroffen. In overeenstemming met die regeling zijn de beslagen bij vonnis in kort geding van 11 juni 2003 opgeheven,

met bepaling dat het bedrag dat door de ex-echtgenote uit hoofde van het beslag was geïnd, aan haar bleef zonder verdere verrekening met klager.

- c) Bij brief van 17 juni 2003 heeft de gerechtsdeurwaarder zowel aan de SVB als aan het ABP mededeling van de opheffing van de beslagen gedaan.
- d) Nadien zijn door de SVB en het ABP nog bedragen ad € 943,33, € 887,75 en € 890,09 aan de gerechtsdeurwaarder betaald. De eerstgenoemde twee bedragen zijn door de gerechtsdeurwaarder op 25 juni 2003 aan de ex-echtgenote van klager doorbetaald. Laatstgenoemd bedrag heeft de gerechtsdeurwaarder op 20 augustus 2003 aan klager betaald.

2. De klacht

De klacht houdt samengevat in dat de gerechtsdeurwaarder ten onrechte geen beslagvrije voet heeft toegepast en daardoor klager heeft genoodzaakt tot het instellen van het kort geding. Verder klaagt klager erover dat de gerechtsdeurwaarder ten onrechte twee maal aanspraak heeft gemaakt op een zelfde bedrag. Tenslotte klaagt klager over het feit dat de gerechtsdeurwaarder na de opheffing van het beslag nog bedragen aan de ex-echtgenote heeft betaald. Klager maakt op grond van het voorgaande aanspraak op schadevergoeding.

3. Het verweer van de gerechtsdeurwaarder

De gerechtsdeurwaarder erkent dat hij ten onrechte geen beslagvrije voet heeft toegepast, maar meent dat de tijdens het kort geding getroffen regeling eraan in de weg staat dat hierover nog kan worden geklaagd. De gerechtsdeurwaarder erkent dat hij ten onrechte na de opheffing van het beslag ontvangen betalingen heeft doorbetaald aan de ex-echtgenote, maar hij voert aan dat daaromtrent in het kader van een bodemprocedure tussen klager en de ex-echtgenote een regeling is getroffen. Ook voor het overige heeft de gerechtsdeurwaarder de klacht gemotiveerd bestreden. Voor zover nodig wordt het verweer van de gerechtsdeurwaarder hierna besproken.

4. De beoordeling van de klacht

4.1 Het enkele feit dat partijen de zaak na behandeling in kort geding hebben geregeld staat naar het oordeel van de Kamer niet aan het indienen van een tuchtrechtelijke klacht in de weg. Hetzelfde geldt voor de na het beslag door de gerechtsdeurwaarder doorbetaalde bedragen. In zoverre slagen de door de gerechtsdeurwaarder opgeworpen verweren niet.

4.2 Klager kan niet worden gevolgd in zijn klacht dat de gerechtsdeurwaarder tweemaal aanspraak heeft gemaakt op hetzelfde bedrag. Kennelijk bedoelt klager dat de

gerechtsdeurwaarder elk van de beslagen voor de volle vordering heeft gelegd. Hiertoe is de schuldeiser gerechtigd omdat een schuldenaar met zijn hele vermogen instaat voor betaling van zijn schulden. Het gelijktijdig leggen van beslagen voor het volle bedrag houdt naar het oordeel van de Kamer niet in dat is beoogd de vordering tweemaal te incasseren.

4.3 Voor wat betreft het onder de SVB gelegde beslag geldt dat bij het leggen van een dergelijk beslag de gerechtsdeurwaarder die het beslag heeft gelegd verplicht is aan de schuldenaar op te geven hoeveel zijn beslagvrije voet bedraagt (art. 475g lid 1 Rv).

Bij het bepalen of er een beslagvrije voet moet worden vastgesteld dient de gerechtsdeurwaarder de wettelijke bepalingen terzake in acht te nemen en bij het bepalen van de hoogte daarvan mag de gerechtsdeurwaarder in eerste instantie afgaan op bij hem bekend zijnde gegevens. Indien de geëxecuteerde (hier klager) het niet eens is met het beslag of de hoogte van de door de gerechtsdeurwaarder vastgestelde beslagvrije voet, dient klager zich te wenden tot de bevoegde voorzieningenrechter of kantonrechter teneinde het beslag te laten toetsen. Behoudens bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld als de gerechtsdeurwaarder tegen beter weten in of onvoldoende vakbekwaam handelt, is het tuchtrecht niet de geeignende weg dit te beoordelen.

4.4 In het onderhavige geval – een beslag tot verhaal van een uitkering tot levensonderhoud – heeft de gerechtsdeurwaarder in het geheel geen beslagvrije voet bepaald. In het in de Tweede afdeling A van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering(Rv) geplaatste artikel 479b wordt voor zover hier van belang bepaald, dat het beslag tot verhaal van een uitkering tot levensonderhoud, indien het beslag wordt gelegd op loon of andere periodieke uitkeringen, wordt gelegd en vervolgd op de wijze en met de gevolgen in de vorige afdeling bepaald, voor zover daarvan in deze afdeling niet is afgeweken. Met de vorige afdeling wordt onder meer bedoeld de in artikel 475 c onder a. Rv welk artikel een limitatieve opsomming geeft van periodieke betalingen waaraan de wet een beslagvrije voet verbindt. Zij hebben gemeen dat een schuldenaar voor zijn onderhoud van deze betalingen afhankelijk kan zijn. Bij de invoering van de mogelijkheid tot het leggen van beslag op periodieke betalingen is een beslagvrije voet opgenomen ten gevolge van de wens van de wetgever te voorkomen dat een schuldenaar wegens beslag op al zijn inkomsten een beroep op de bijstand zou moeten doen. Het door de gerechtsdeurwaarder gedane beroep op het bepaalde in artikel 479^e lid 1 Rv doet hieraan niet af. Uit deze bepaling volgt, anders dan door de gerechtsdeurwaarder ter zitting heeft betoogd, geenszins dat er geen beslagvrije voet dient te worden gehanteerd. Dit zich tot de derde-beslagene richtende artikel ontslaat de gerechtsdeurwaarder dus niet van zijn verplichting rekening te houden met de bepalingen van het reguliere derdenbeslag waaronder de bepalingen terzake de beslagvrije voet. De gerechtsdeurwaarder heeft ook erkend de beslagvrije voet ten onrechte niet te hebben toegepast.

4.5 Uit het voorgaande volgt dat de gerechtsdeurwaarder onvoldoende vakbekwaam heeft gehandeld, hetgeen tuchtrechtelijk laakbaar is. De klacht is derhalve terecht voorgesteld.

4.6 Voor wat betreft het niet toepassen van de beslagvrije voet bij het onder het ABP gelegde beslag geldt dat dit niet aan de gerechtsdeurwaarder kan worden toegerekend. Dit beslag is gelegd door een gerechtsdeurwaarder te Maastricht die zelf verantwoordelijk is voor de door hem verrichte ambtshandelingen. Nu de klacht zich enkel richt tot in de aanhef van deze beschikking genoemde gerechtsdeurwaarder treft deze klacht geen doel.

4.7 Klager kan wel worden gevolgd met betrekking tot het doorbetalen van de na het vonnis van de kantonrechter door de gerechtsdeurwaarder ontvangen bedragen. Ter zitting heeft de gerechtsdeurwaarder medegedeeld op 17 juni 2003 kennis te hebben gedragen van dit vonnis op grond waarvan de gelegde beslagen dienden te worden opgeheven. Uit dit vonnis blijkt dat de beslagen met ingang van 11 juni 2003 werden opgeheven en dat bedragen die door de ex-echtgenote van klager uit hoofde van de beslagen waren geïnd aan haar zouden blijven zonder verder verrekening door klager. De bedragen zijn door de gerechtsdeurwaarder na opheffing ontvangen en deze bedragen hadden door de gerechtsdeurwaarder, al hetgeen door hem daartegen is aangevoerd ten spijt, niet aan de ex-echtgenote van klager mogen worden doorbetaald.

5. De klacht dient derhalve deels gegrond en deels ongegrond te worden verklaard. Naar het oordeel van de kamer is er in de gegeven omstandigheden aanleiding tot het opleggen van na te melden maatregel over te gaan.

De Kamer is niet bevoegd te beslissen omtrent de aanspraak van klager op schadevergoeding. Daarvoor dient klager zich te wenden tot de gewone rechter.

Op grond van het voorgaande wordt beslist als volgt.

BESLISSING

De Kamer voor Gerechtsdeurwaarders:

- verklaart de klacht met betrekking tot het gelegde beslag onder de SVB zonder toepassen van een beslagvrije voet gegrond;
- verklaart de klacht met betrekking van het doorbetalen van gelden nadat het beslag was opgeheven gegrond;
- legt aan de gerechtsdeurwaarder de maatregel van berisping op;
- verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

Aldus gegeven door mr. S.G. Ellerbroek, voorzitter, mr. H.C. Hoogeveen en mr. A.C.J.J.M. Seuren, (plaatsvervangend) leden, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 15 maart 2005 in tegenwoordigheid van de secretaris. **Hoger beroep ingesteld**